

Assumpte: Instal·lació d'indústria per a la confecció de formigó a Sant Jordi de ses Salines, Eivissa, prescindint total i absolutament del procediment administratiu establert a la normativa d'aplicació.

Es vulneren les normes d'aplicació en matèria de: sòl rústic, activitats classificades, avaluació ambiental, contaminació sonora.

Vulneració dels articles 15 i 18 de la Constitución Española.

Qui subscriu compareix i

EXPOSA:

Que a la zona assenyalada al plànol adjunt, just al costat d'una zona habitada, s'està procedint al muntatge d'una planta per a la confecció de formigó. Per a la instal·lació d'aquesta indústria s'ha prescindit totalment i absolutament del procediment legalment establert a la normativa vigent, segurament pel fet que, segons aquesta normativa, es tracta d'una activitat prohibida i no autoritzable.

La zona on s'ubica aquesta instal·lació està qualificada com a Sòl Rústic Comú-Àrea de Transició (SRC-AT), segons el Pla Territorial Insular d'Eivissa i Formentera. A la matriu d'usos d'aquest tipus de sòl, s'estableix:

“Norma 9. Règim de les activitats en les categories del sòl rústic

El règim de les activitats en sòl rústic que el PTI estableix, per a cada categoria i sobre la base de les definicions i classes abans assenyalades, és el següent:

7 Àrees de Transició SRC-AT

*7.2.2 Indústria en general: **Prohibides**.”*

És a dir, no es tracta d'una activitat condicionada al seu impacte territorial ni a l'obtenció d'una declaració d'interès general sinó que és una activitat no autoritzable sota cap circumstància.

L'administració, per tal de permetre aquesta activitat il·legal, no només ha prescindit totalment i absolutament del procediment legalment establert per a la seva autorització, sinó que ha pretés donar aparença de legalitat mitjançant un mer tràmit (un simulacre d'informe ambiental) que res té a veure amb la normativa d'aplicació.

Així, aquest tipus d'activitats, s'han de tramitar, independentment de qualsevol altre consideració, per la via establerta a la normativa que regula les activitats classificades, (**Decret 18/1986, de 8 de febrer, BOIB 25 de 24/2/1986**). **Sobre aquest punt es vol deixar constància que aquesta normativa és clara i inequívoca respecte de la necessitat de la seva aplicació en qualsevol cas i que només s'exceptua la seva aplicació a les instal·lacions necessàries per a la defensa nacional que el Ministerio de Defensa consideri objecte de secret militar i les instal·lacions necessàries per als cossos i forces de seguretat de l'Estat, (excepcions aquestes que, evidentment, no emparen el cas que ens ocupa.**

Tampoc pot considerar-se en cap cas que l'activitat pretesa tingui caràcter temporal, donat que el reglament d'aplicació és clar al respecte: No es podran considerar activitats temporals aquelles la duració de les

quals sigui superior als dos mesos en el mateix emplaçament. En aquest cas hauran de considerar-se activitats subjectes o excloses de qualificació, en aplicació dels procediments corresponents. (Art. 72.2, Decret 18/1986).

En qualsevol cas, la normativa d'aplicació INELUDIBLE en matèria d'activitats classificades, estableix el procediment a seguir per a l'autorització d'activitats subjectes a qualificació, com és el cas. És a dir, que deixant de banda el fet que ens troban davant d'una activitat prohibida i no autoritzable a sòl rústic, el procediment a seguir en matèria d'activitats classificades és clar i comporta en qualsevol cas, obligatòriament, un **termini d'informació pública** no inferior a 10 dies que s'haurà de fer públic mitjançant la publicació, al menys, a un diari de l'illa amb les dades mínimes següents: núm. d'expedient, dades del promotor i el tècnic redactor, tipus d'activitat i data de finalització del termini per a la presentació d'al·legacions. Al mateix temps aquest període d'informació pública s'ha d'anunciar, amb les mateixes dades, mitjançant un cartell exposat al lloc on es pretengui portar a terme l'activitat. Aquest cartell tindrà unes dimensions mínimes de 50X50 cms. El promotor haurà de justificar degudament l'instal·lació d'aquest cartell.

En cap cas i sota cap circumstància es pot sostreure el dret d'informació pública y participació ciutadana en la tramitació dels expedients d'activitats subjectes a classificació, més i més quan es tracta d'activitats nocives, molestes, insalubres i perilloses que s'ubiquin pròximes a habitatges i que puguin, per tant, afectar directament la salut i el benestar de les persones. Així, els obligats tràmits d'avaluació ambiental i exposició pública per a l'instal·lació d'una activitat classificada no s'han portat a terme en el cas de referència. Tan mateix, es vol deixar constància que la pròpia Comissió Balear de Medi Ambient, en emetre informe favorable a les obres de l'autovia de Sant Jordi, establí el requisit d'insonoritzar, prèviament a l'inici de les obres, les vivendes més directament afectades per la proximitat de les mateixes. A dia d'avui, tot i que les obres s'han arribat a realitzar de matinada i fins a altes hores de la nit, no s'ha procedit a l'insonorització de cap edifici afectat. Això, segons jurisprudència recent, comporta la vulneració de l'establert als arts 15 i 18 de la Constitució espanyola i aquest fet ve ara agreujat per aquesta instal·lació il·legal. (sentència Tribunal Constitucional 119/2001, de 24 de abril de 2001: *“Consecuentemente, procede examinar, siempre en el marco de las funciones que a este Tribunal le corresponde desempeñar, la posible incidencia que el ruido tiene sobre la integridad real y efectiva de los derechos fundamentales que antes hemos acotado, discerniendo lo que estrictamente afecta a los derechos fundamentales protegibles en amparo de aquellos otros valores y derechos constitucionales que tienen su cauce adecuado de protección por vías distintas.*

6. Este Tribunal ha sido en todo momento consciente del valor que por virtud del art. 10.2 CE ha de reconocerse a la doctrina del Tribunal Europeo de Derechos Humanos en su interpretación y tutela de los derechos fundamentales (por todas, STC 35/1995, de 6 de febrero, FJ 3). En lo que ahora estrictamente interesa, dicha doctrina se recoge especialmente en las SSTEDH de 9 de diciembre de 1994, caso López Ostra contra Reino de España, y de 19 de febrero de 1998, caso Guerra y otros contra Italia. En

dichas resoluciones se advierte que, en determinados casos de especial gravedad, ciertos daños ambientales aun cuando no pongan en peligro la salud de las personas, pueden atentar contra su derecho al respeto de su vida privada y familiar, privándola del disfrute de su domicilio, en los términos del art. 8.1 del Convenio de Roma (SSTEDH 1994, 1998)

....

Desde la perspectiva de los derechos fundamentales implicados, debemos emprender nuestro análisis recordando la posible afección al derecho a la integridad física y moral. A este respecto, habremos de convenir en que, cuando la exposición continuada a unos niveles intensos de ruido ponga en grave peligro la salud de las personas, esta situación podrá implicar una vulneración del derecho a la integridad física y moral (art. 15 CE). En efecto, si bien es cierto que no todo supuesto de riesgo o daño para la salud implica una vulneración del art. 15 CE, sin embargo cuando los niveles de saturación acústica que deba soportar una persona, a consecuencia de una acción u omisión de los poderes públicos, rebasen el umbral a partir del cual se ponga en peligro grave e inmediato la salud, podrá quedar afectado el derecho garantizado en el art 15 de la CE.

Respecto a los derechos del art. 18 CE, debemos poner de manifiesto que en tanto el art. 8.1 CEDH reconoce el derecho de toda persona "al respeto de su vida privada y familiar, de su domicilio y de su correspondencia", el art. 18 CE dota de entidad propia y diferenciada a los derechos fundamentales a la intimidad personal y familiar (art. 18.1) y a la inviolabilidad del domicilio (art. 18.2). Respecto del primero de estos derechos fundamentales ya hemos advertido en el anterior fundamento jurídico que este Tribunal ha precisado que su objeto hace referencia a un ámbito de la vida de las personas excluido tanto del conocimiento ajeno como de las intromisiones de terceros, y que la delimitación de este ámbito ha de hacerse en función del libre desarrollo de la personalidad. De acuerdo con este criterio, hemos de convenir en que uno de dichos ámbitos es el domiciliario por ser aquel en el que los individuos, libres de toda sujeción a los usos y convenciones sociales, ejercen su libertad más íntima....

Teniendo esto presente, podemos concluir que una exposición prolongada a unos determinados niveles de ruido, que puedan objetivamente calificarse como evitables e insoportables, ha de merecer la protección dispensada al derecho fundamental a la intimidad personal y familiar, en el ámbito domiciliario, en la medida en que impidan o dificulten gravemente el libre desarrollo de la personalidad, siempre y cuando la lesión o menoscabo provenga de actos u omisiones de entes públicos a los que sea imputable la lesión producida.)

La planta de formigó s'ubica a pocs metres d'una àrea urbana residencial, al costat de vivendes habitades i a poca distància d'una escoleta infantil. Una instal·lació com la pretesa comporta no només l'emissió d'intensa remor sinó també l'emissió de grans qualitats de pols a l'atmosfera, tant pel funcionament de la pròpia instal·lació com pel trànsit intens de vehicles pesants. Des del punt

de vista administratiu, és aclaridora la sentència del TSJ de Galícia, de 10 de desembre de 1998, referida a l'instal·lació d'una planta asfàltica per a donar servei a una obra pública: *“se justifica en la resolución recurrida en el caracter temporal de la instalación, la importancia de la obra a la que debía servir y que las medidas previstas determinarían la reducción de la contaminación de ella derivada a límites tolerables...Para el calificativo que merecieron las actividades (interés público), para las que se solicitó licencia también impone, en aras de intereses así mismo de orden general y tan protegibles como los otros, la adopción de las medidas más adecuadas para que los perjuicios al medio ambiente y las personas sean los mínimos posibles. Y entre esas medidas se encuentra una tan obvia como la del emplazamiento en el lugar que, siendo apto para el fin perseguido, sea, de entre los posibles, el que cause menos perjuicios, sin que en el proyecto ni en la resolución recurrida figure justificación alguna acerca de dicho extremo...”*

Amb la clara intenció d'eludir la normativa d'aplicació i afavorir de forma completament il·legal les empreses concessionàries de les obres de les autovies, l'administració porta a terme una pseudo-tramitació de l'expedient, allunyada totalment del procediment establert i incomplint flagrantment les determinacions de la normativa d'aplicació. Així, eludeix els preceptius tràmits d'informació i participació pública, en tramitar el que anomena un “estudi d'impacte ambiental preliminar”, no contemplat en cap cas per les activitats subjectes a qualificació com la del cas que ens ocupa.

Es vol deixar constància, a més, que l'instal·lació industrial a que es fa referència, en cap cas venia reflectida a la documentació sobre els projectes viaris que va estar en exposició pública al seu moment, per tant, aquesta instal·lació, tampoc es troba emparada per la tramitació de l'avaluació ambiental del projecte d'autovia que, en qualsevol cas, de formar part del mateix i ser necessària dita planta de formigó per a l'execució de l'obra viària, el projecte d'aquesta l'hauria d'haver contemplat necessàriament, donat que la normativa d'aplicació en matèria d'avaluació ambiental és també clara el respecte: *“l'estudi (d'avaluació 'impacte d'un projecte), haurà d'incloure una relació de **totes** les accions inherents a l'actuació de que es tracti que siguin susceptibles de produir un impacte al medi ambient. Això requereix un estudi profund de l'actuació, tant de la fase de realització com a la de funcionament. S'hauran de descriure els materials a utilitzar, el sòl a ocupar, els recursos necessaris, els tipus, quantitats i composició dels residus, emissions o efluent i **qualsevol altre element integrant de l'actuació tant de tipus temporal com permanent**”*

Competències: Segons la Llei 8/1995, d'activitats classificades, l'atribució en aquesta matèria correspon als consells insulars. En aquest cas, segons sembla, aquest organisme ni tan sols ha emès informe sobre aquest expedient. Aquesta norma, al títol tercer, sobre infraccions i sancions, art 46.6, estableix que la responsabilitat dels funcionaris i personal al servei de les administracions públiques, si n'és el cas, serà exigible d'acord amb les normes que regulen el règim disciplinari, sense perjudici de l'exigència de la responsabilitat penal o civil. També fa referència, a l'apartat d'infraccions molt greus, a l'emissió dolosa de certificacions o informes incorrectes.

Per altra banda, es considera pública l'acció per exigir davant els òrgans administratius i els tribunals l'observància de les normes en matèria d'activitats classificades i l'adopció de les mesures de defensa de la legalitat, restauració de la realitat física alterada i sanció de les infraccions.

És responsabilitat municipal, i subsidiàriament de l'Ajuntament, procedir a ordenar, com a mesura cautelar, la paralització i clausura de l'activitat i de les instal·lacions que no comptin amb les autoritzacions corresponents o que incompleixin els requisits exigits. (Art 51 Llei 8/1995); una vegada incoat l'expedient sancionador, si de les actuacions practicades se'n dedueix que aquestes poden ser constitutives de delictes, es procedirà d'immediat a donar compte a l'autoritat judicial i al ministeri fiscal (art 53 Llei 8/1995).

El que es preten, amb l'actuació de l'administració, és permetre l'implantació d'una activitat nociva, molesta i perillosa, subjecte a la tramitació com activitat classificada i a una preceptiva avaluació d'impacte ambiental, sense cap tràmit d'informació pública ni audiència als veïns directament afectats i sense avaluar l'impacte que pot causar sobre el medi ambient i les persones del seu voltant. Es tracta, idò, de permetre una activitat il·legal i il·legalitzable impedit l'acció pública i la participació ciutadana. Això comporta un tracte de favor cap a una empresa que preten l'implantació d'una activitat a la que en qualsevol cas requeriria d'una tramitació, uns informes, unes avaluacions i unes autoritzacions que aquesta no té (ni pot tenir legalment), ni se li requereixen. Nos podem trobar, així, davant la comissió de delictes tipificats al vigent Codi penal en matèria d'ordenació territorial, medi ambient, tràfic d'influències i prevaricació; a aquest respecte es volen fer constar especialment determinats articles del CP:

319.2, estableix: *“Se impondrá la pena de prisión de seis meses a dos años, multa de doce a veinticuatro meses e inhabilitación especial para profesión u oficio por tiempo de seis meses a tres años, a los promotores, constructores o técnicos directores que lleven a cabo una edificación no autorizable en el suelo no urbanizable”*

404. *“A la autoridad o funcionario público que, a sabiendas de su injusticia, dictare una resolución arbitraria en un asunto administrativo se le castigará con la pena de inhabilitación especial para empleo o cargo público por tiempo de siete a diez años”*

428: *“El funcionario público o autoridad que influyere en otro funcionario público o autoridad prevaliéndose del ejercicio de las facultades de su cargo o de cualquier otra situación derivada de su relación personal o jerárquica con éste o con otro funcionario o autoridad para conseguir una resolución que le pueda generar directa o indirectamente un beneficio económico para sí o para un tercero, incurrirá en las penas de prisión de seis meses a un año, multa del tanto al duplo del beneficio perseguido u obtenido, e inhabilitación especial para empleo o cargo público por tiempo de tres a seis años. Si obtuviere el beneficio perseguido se impondrán las penas en su mitad superior”*

429:” *El particular que influyere en un funcionario público o autoridad prevaliéndose de cualquier situación derivada de su relación personal con éste o con otro funcionario público o autoridad para conseguir una resolución que le pueda generar, directa o indirectamente, un beneficio económico para sí o para un tercero, será castigado con las penas de prisión de seis meses a un año, y multa del tanto al duplo del beneficio perseguido u obtenido. Si obtuviere el beneficio perseguido se impondrán las penas en su mitad superior.*

Per l'exposat se sol·licita:

- La paralització immediata de l'activitat referida
- El trasllat dels fets al ministeri fiscal, per la possible existència de delictes contra l'ordenació del territori i el medi ambient, tràfic d'influències i prevaricació.
- La reposició de la zona afectada al seu estat anterior a l'inici de l'actuació en la mida que sigui possible.
- El trasllat a qui subscriu, de la totalitat dels informes i autoritzacions relatius a l'esmentada instal·lació, incloent l'identificació dels responsables dels mateixos.
- Còpia de qualsevol acta o document administratiu vinculat amb l'activitat descrita, on s'identifiqui, si s'escau, a la totalitat dels assistents i el sentit del seu vot.